

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (пети състав)

12 май 2010 година*

По дело T-432/05

EMC Development AB, установено в Luleå (Швеция), за което се явяват
адв. M. Elvinger и адв. W.-N. Schelp, avocats,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, представлявана първоначално от г-н É. Gippini Fournier
и г-н B. Doherty, впоследствие от г-н Gippini Fournier и г-н J. Bourke, в качество-
то на представители,

ОТВЕТНИК,

* Език на производството: английски.

с предмет жалба за отмяна на Решение SG-Greffe (2005) D/205249 на Комисията от 28 септември 2005 г., с което е отхвърлена подадената от жалбоподателя срещу европейските производители на цимент, тип „Портланд“, Европейската циментова асоциация (Сembureau) и Европейския комитет по стандартизация (СЕН) жалба относно европейския пазар на цимент,

ОБЩИЯТ СЪД (пети състав),

състоящ се от: г-н М. Vilaras, председател, г-н М. Prek и г-н V. М. Сіусă (докладчик), съдии,

секретар: г-жа С. Kantza, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 6 май 2009 г.,

ПОСТАНОВИ НАСТОЯЩОТО

Решение

Правна уредба

А — Директива 89/106/ЕИО

- Целта на Директива 89/106/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година относно сближаването на законовите, подзаконовите и административните разпоредби на държавите членки по отношение на строителните продукти (ОВ L 40, 1989 г., стр. 12, Специално издание на български език 2007 г., глава 13, том 9, стр. 3), изменена с Директива 93/68/ЕИО на Съвета от 22 юли 1993 година (ОВ L 220, стр. 1, Специално издание на български език 2007 г., глава 13, том 13, стр. 20), е по-конкретно да премахне пречките за свободното движение на строителните продукти. По смисъла на член 1, параграф 2 от Директива 89/106 „[з]а целите на тази директива, „строителен продукт“ е всеки продукт, който се произвежда за трайно влагане в строежи, включващи както сгради, така и гражданско строителство“. По силата на член 2, параграф 1 и на член 3, параграф 1 от Директива 89/106 държавите членки предприемат всички необходими мерки, за да гарантират, че посочените в член 1 продукти, предназначени за употреба в строежи, могат да бъдат предлагани на пазара само ако са годни за предвижданата употреба, т.е. ако притежават характеристики, подходящи за строежите, в които се влагат, монтират, поставят или инсталират, и ако са правилно проектирани

и изпълнени, могат да задоволят посочените в член 3 съществени изисквания в случаите, когато подобни строежи са предмет на разпоредби, съдържащи такива изисквания.

- 2 Директива 89/106 предвижда развитието на техническите спецификации, чието спазване дава основание съгласно член 4, параграф 2 от нея да се предполага съответствие с тези основни изисквания. Съгласно член 4, параграф 1 и член 9, параграф 3 от посочената директива тези спецификации могат да бъдат или хармонизирани стандарти, приети именно от Европейския комитет по стандартизация (CEN), или европейски технически одобрения, издадени от посочен от държава членка одобряващ орган.
- 3 По смисъла на член 4, параграф 2 от Директива 89/106 маркировката „СЕ“ удостоверява, че строителните продукти отговарят именно на съответните национални стандарти, транспонирани хармонизирани стандарти, данните за които са публикувани в *Официален вестник на Европейския съюз*, или че отговарят на европейско техническо одобрение. По силата на член 4, параграф 2 и на член 6, параграф 1 от Директива 89/106 държавите членки разрешават пускането на пазара или употребата на своя територия на продукти, които отговарят на разпоредбите на посочената директива и носят маркировка „СЕ“.
- 4 Съгласно член 7 от Директива 89/106 хармонизираните стандарти се приемат от европейските организации по стандартизация въз основа на възлагания, реализирани от Комисията на Европейските общности, след като е било дадено становище от посочения в член 19 от споменатата директива постоянен комитет по строителството. Така разработените стандарти трябва да бъдат съобразени, доколкото това е възможно на практика, с характерната за експлоатационните характеристики на продуктите терминология, като се отчитат тълкувателните документи. Веднага след изработването на стандартите от европейските организации по стандартизация Комисията публикува данни за стандартите в *Официален вестник на Европейските общности*.
- 5 По смисъла на член 8, параграф 2 от Директива 89/106 европейското техническо одобрение може да бъде издавано по-конкретно, от една страна, за продукти, за които не съществува нито хармонизиран стандарт, нито признат национален стандарт, нито възлагане за хармонизиран стандарт и за които Комисията

счете, че няма възможност или все още не може да се разработи такъв стандарт, и от друга страна, за продукти, които се отклоняват значително от хармонизирани или признати национални стандарти.

Б — *Насоки относно приложимостта на член 81 ЕО по отношение на споразуменията за хоризонтално сътрудничество*

- 6 Дял 6 от Насоките на Комисията относно приложимостта на член 81 [ЕО] по отношение на споразуменията за хоризонтално сътрудничество (ОВ С 3, 2001 г., стр. 2, Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 3, стр. 222) (наричани по-нататък „Насоките“), който се отнася до споразуменията за стандартизация предвижда:

„6.1. Определение

159. Споразуменията за стандартизация имат за основна цел определянето на технически или качествени изисквания, на които настоящи или бъдещи продукти, процеси или методи на производство могат да отговарят(47). Тези споразумения могат да имат различни цели, като стандартизация на различни степени/мащаби или размери на даден продукт или технически спецификации на пазари, на които съвместимостта и възможността за работа с други продукти или системи са определящи. Условието за достъп до един определен знак за качество или условията за одобряване от контролен орган могат също да бъдат разглеждани като стандарти.“

- 7 Бележка под линия 47, която се отнася до точка 159 от Насоките, има следното съдържание:

„Стандартизацията може да приеме различни форми, като се започне от въвеждането на общоприети национални стандарти от признатите европейски или национални органи по стандартизация, като се премине през консорциумите или други рамки, до споразуменията между предприятия. Независимо

че законодателството на Общността дава тясно определение на стандартите, настоящите насоки определят като стандарти, всички споразумения, така както са определени в настоящия параграф.“

8. Що се отнася до прилагането на правилата в областта на конкуренцията, Насоките посочват по-специално следното:

„6.3. Оценка съгласно член 81, параграф 1 [ЕО]

162. Споразуменията за стандартизация [...] могат да бъдат сключени между частни предприятия или под ръководството на публични организации или организации, на които е възложено изпълнението на услуги от общ икономически интерес като органите за стандартизация, признати съгласно Директива 93/34/ЕО [на Европейския парламент и на Съвета от 22 юни 1998 година за определяне на процедура за предоставяне на информация в областта на техническите стандарти и регламенти (ОВ L 204, стр. 37, Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 23, стр. 207)] [...]. Участието на този вид организации е подчинено на задълженията на държавите членки за запазване на ефективна конкуренция в Общността.

6.3.1. Естество на споразумението

6.3.1.1. Споразумения, които не попадат в обхвата на член 81, параграф 1 [ЕО]

163. Когато участието при определянето на стандартите е прозрачно и не е свързано с ограничения, споразуменията за стандартизация, отговарящи на определението, дадено по-горе, които не налагат никакви задължения за спазване на съответния стандарт или които са съставна част от едно по-широко споразумение, целящо да гарантира съвместимостта на продуктите, не ограничават конкуренцията. Обикновено това се отнася за стандартите, приемани от

организации за стандартизация в рамките на недискриминационни, открити и прозрачни процедури.“

Обстоятелства, предхождащи спора

A — Участници на пазара на цимент

- 9 Жалбоподателят EMC Development AB е дружество, осъществяващо дейност в областта на дългосрочното експериментиране, на развитието и търговското използване на метод за производство на енергийно модифициран цимент. Той е установен в Luleå (Швеция).
- 10 Европейската циментова асоциация (Сembureau) е установена в Брюксел (Белгия). Към датата на приемане на обжалваното решение тя представлява 25 национални сдружения от сектора на цимента и на циментовите фабрики в Европа, като нейният предмет на дейност е да работи в интерес на своите членове чрез активно представителство на европейския сектор на цимента на европейско и международно равнище.
- 11 CEN е независима организация, чиито членове към датата на приемане на обжалваното решение са национални органи по стандартизация на 28 европейски държави. Европейската комисия не членува в нея, но участва в работата ѝ като консултант, по-специално в рамките на техническия съвет. CEN, която насърчава доброволната техническа хармонизация в Европа, е призната на основание на Директива 98/34 за европейски орган по стандартизация.

Б — Европейски стандарт за цимент EN 197-1

- 12 Стандартът EN 197-1 (наричан по-нататък „стандартът“) е приет през април 2000 г. от 19-те национални органа по стандартизация, членове на CEN към този момент. Той е разработен от технически комитет на CEN, CEN/TC 51 „Цимент и вар за строителството“ (наричан по-нататък „CEN/TC 51“) въз основа на възлагане M/114 от страна на Комисията и на Европейската асоциация за свободна търговия (ЕАСТ) по силата на Директива 89/106. Това възлагане определя приложното поле на стандарта, изброява в списък продуктите, които трябва да бъдат взети предвид, и посочва, че с оглед на тълкувателните документи стандартът ще бъде формулиран, доколкото това е възможно на практика, чрез експлоатационните характеристики на продуктите.
- 13 Стандартът определя всеки от 27-те продукта обикновен цимент, т.е. описаните като традиционни и изпитани от различните национални органи по стандартизация в рамките на CEN обикновени видове цимент. След това тези продукти са групирани в пет основни вида цимент (СЕМ I—СЕМ V) според съотношението, в което основните съставки трябва да бъдат комбинирани, за да се произведат тези отделни продукти от една поредица от шест „класа здравина“. Всеки основен вид цимент съдържа определен процент „клинкер“ от цимент, тип „Портланд“, съчетан с различни количества съставки. Това определение включва изисквания, на които съставките трябва да отговарят, и механични, физически, химически изисквания и изисквания за трайност на 27-те продукта обикновен цимент и на „класовете здравина“.
- 14 Отговарящите на стандарта цименти могат да получат маркировка „СЕ“.

В — Продукти

- 15 Според жалбоподателя и Setbureau „истинският“ цимент, тип „Портланд“, отговаря на циментовите продукти от основния вид СЕМ I, така както е определен в

стандарта. Смесените цименти отговарят на цементите, спадащи към четирите други основни видове, СЕМ II—СЕМ V.

- 16 Произвежданият от жалбоподателя цимент е енергийно модифициран цимент, технологията за който е разработена в Швеция в началото на деветдесетте години. Този цимент се произвежда чрез стриване/високо интензивно активиране на цимент, тип „Портланд“, с различни материали като сода, пепел от пещи или фин кварцов пясък.

Г — Административна процедура

- 17 През октомври 2001 г. жалбоподателят влиза във връзка с генерални дирекции (ГД) „Конкуренция“, „Предприятия и промишленост“ и „Околна среда“ на Комисията, за да ги уведоми за тревогите си във връзка със стандарта и във връзка с европейския сектор на цимента в общ план. Жалбоподателят се среща също с представители на ГД „Конкуренция“.
- 18 На 3 януари 2002 г. жалбоподателят изпраща писмо до члена на Комисията, отговарящ за конкуренцията, с настояване за предприемане на действия от страна на Комисията.
- 19 На 12 и на 19 февруари 2002 г. ГД „Предприятия и промишленост“ и ГД „Вътрешен пазар“ уведомяват жалбоподателя, че стандартът не представлява регулаторна пречка на входа на пазара на цимент и че той е съобразен с Директива 89/106.
- 20 С писмо от 14 март 2002 г. жалбоподателят съобщава, че европейските производители на цимент, тип „Портланд“, Cembureau и CEN са извършили нарушение на членове 81 ЕО и 82 ЕО.

- 21 На 15 март 2002 г. писмата от 3 януари и от 14 март 2002 г. са заведени в Комисията като официална жалба, подадена на основание член 3, параграф 2 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 година, Първи регламент за прилагане на членове [81 ЕО] и [82 ЕО] (ОВ L 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3).
- 22 СЕН и Сembureau представят становищата си по неверителната версия на подадената от жалбоподателя жалба съответно на 4 и на 6 септември 2002 г. На 10 март 2003 г. жалбоподателят предава в ГД „Конкуренция“ своите забележки по становищата на Сembureau и на СЕН.
- 23 На 29 януари 2004 г. Комисията изпраща писмо до жалбоподателя на основание член 6 от Регламент (ЕО) № 2842/98 от 22 декември 1998 година относно изслушването на страните в някои процедури по членове [81 ЕО] и [82 ЕО] (ОВ L 354, стр. 18), с което го уведомява за намерението си да отхвърли жалбата му и го кани да представи становището си, което жалбоподателят прави с писмо от 22 март 2004 г.
- 24 На 22 юни 2004 г. жалбоподателят изпраща на Комисията резюме от изготвения от него протокол от проведената на 8 юни 2004 г. среща между него и представителите на ГД „Конкуренция“. В него жалбоподателят излага допълнителни бележки, като посочва, че те не са пречка в бъдеще да вземе становище по всички аргументи, които биха могли да бъдат представени. С писмо от 24 юли 2004 г. ГД „Конкуренция“ му отговаря, че в съответствие с процедурните правила за движението на жалбите не е възможно да бъде продължавана „неограничена размяна на въпроси и отговори“.
- 25 С писмо от 2 март 2005 г. ГД „Предприятия и промишленост“ уведомява жалбоподателя, че смята да промени възлагането M/114, за да добави една „подгрупа“ при обикновените цименти и да даде възможност за развитието на нови технически спецификации. С писмо от 1 юни 2005 г. ГД „Предприятия и

промишленост“ указва на жалбоподателя, че се отказва от този проект, тъй като по-голямата част от държавите членки се противопоставят на това изменение.

- 26 С писмо от 1 юли 2005 г. жалбоподателят иска от члена на Комисията, отговарящ за конкуренцията, да разгледа внимателно изискванията на Директива 89/106 по отношение на цимента, който той произвежда.
- 27 С Решение SG-Greffe (2005) D/205249 от 28 септември 2005 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“) Комисията отхвърля официално жалбата на жалбоподателя.

Д — Оплаквания на жалбоподателя

- 28 Жалбоподателят изтъква в жалбата си, че европейските производители на цимент, тип „Портланд“, имали редица прояви, които представлявали сериозни нарушения на членове 81 ЕО и 82 ЕО. На първо място, посочените производители организирали картел, за да създадат прегради за навлизането на европейския пазар на цимент, като най-съществената от тези прегради бил стандартът, който приели чрез Cembureau и CEN. Споменатите производители направили географско разпределяне на европейския пазар на цимент. На второ място, жалбоподателят поддържа, че тези действия на европейските производители на цимент, тип „Портланд“, които имали колективно господстващо положение на пазара на цимент, нарушавали също и член 82 ЕО. За да засилят господството си, тези производители осъществили вертикална интеграция чрез придобиването на контрол в размер между 30 % и 70 % върху производителите на бетон и свързаните с тях предприятия в рамките на Съюза. Производителите на цимент, тип „Портланд“, използвали господството си над производителите на бетон, за

да им попречат да купуват енергийно модифициран цимент, като ги заплашвали с преустановяване на доставките.

Обжалваното решение

29 Обжалваното решение описва по-конкретно CEN и нейната система за приемане на стандарти, Директива 89/106, стандарта, различните цименти, между които цимента, тип „Портланд“, и енергийно модифицирания цимент, и накрая, оплакванията на жалбоподателя относно нарушение на членове 81 ЕО и 82 ЕО. След това в точки 73—123 Комисията уточнява причините, поради които смята, че не съществуват достатъчно основания, за да бъдат предприети по-нататъшни действия по жалбата.

30 На първо място, що се отнася до твърдяното нарушение на член 81 ЕО, Комисията започва с определяне на съответните пазар на продукта и географски пазар (точки 76—78). Като пазар на продукта е определен пазарът на сивия цимент, а като географски пазар са определени съвкупност от пазари, ориентирани към различни заводи, които се припокриват и покриват цялата територия на Европа. Комисията разглежда стандарта в светлината на Насоките, и по-конкретно на техните точки 162 и 163, за да стигне до извода, че той не води до ограничаване на конкуренцията по смисъла на член 81, параграф 1 ЕО (точка). Комисията уточнява, че при разглеждане на жалба във връзка с прилагането на членове 81 ЕО и 82 ЕО не е необходимо да се определя дали стандартът е изразен като норматив или като изискване за експлоатационните характеристики на продукта (точка 107). Тя добавя обаче, че компетентните служби на Комисията, а именно ГД „Предприятия и промишленост“, смятат, че стандартът е написан по начин „основаващ се в достатъчна степен на експлоатационните характеристики на продукта“ (точки 108—111). Накрая Комисията изследва другите посочени доводи относно картел и географско разпределяне на пазарите и ги отхвърля, тъй като жалбоподателят не сочи нито един факт в подкрепа на твърденията си (точки 113—117).

- 31 На второ място, що се отнася до твърдяното нарушение на член 82 ЕО, Комисията установява, че не е възможно да се приеме, че европейските производители на цимент, тип „Портланд“, имат колективно господстващо положение на европейския пазар на цимент и че при това положение член 82 ЕО не е приложим (точки 118—123).
- 32 Според дял Г от обжалваното решение „тъй като по изложените по-горе причини няма достатъчно основания, за да бъдат предприети действия във връзка с жалба[та], Комисията [я] отхвърля“.

Производство и искания на страните

- 33 На 8 декември 2005 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Първоинстанционния съд [понастоящем Общият съд].
- 34 Поради промяна на съставите на Общия съд съдията докладчик е включен в пети състав, на който впоследствие е разпределено настоящото дело.
- 35 Въз основа на доклад на съдията докладчик Общия съд (пети състав) решава да открие устната фаза на производството. В съдебното заседание от 6 май 2009 г. страните представят своите становища и отговорите на поставените им от Общия съд въпроси. В това заседание жалбоподателят иска като доказателство по делото да бъде приет документ с дата 1 март 2005 г. Комисията се противопоставя на това искане, като се аргументира с факта, че преди датата на подаване на настоящата жалба жалбоподателят е имал достъп до посочения документ, чиято дата предхожда тази на обжалваното решение. По тези съображения Общият съд отказва да приеме споменатия документ като доказателство по делото.

36 Жалбоподателят иска Общият съд:

- да отмени обжалваното решение,
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

37 Комисията иска от Общия съд:

- да отхвърли жалбата,
- да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

A — По допустимостта

1. Доводи на страните

38 На първо място, Комисията заявява, че не е сигурна, че жалбата е достатъчно ясна и отговаря на изискванията на член 44 от Процедурния правилник. Всъщност жалбоподателят правел дълго изложение на основанията, поради които

не бил съгласен с направените в обжалваното решение фактически констатации, след което „внезапно“ правел извод за допуснато от страна на Комисията нарушение на член 81 ЕО и на Регламент (ЕО) № 1 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] от (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), без да обяснява каква е връзката между неправилните според него констатации и твърдяното нарушение. Комисията уточнява, че защитата ѝ се основава на предположението, че жалбоподателят твърди, че е налице грешка в преценката. Освен това Комисията подчертава, че е трудно да се установи какви правни аргументи се сочат в репликата и заявява, че оставя на Общия съд да реши дали те имат изискваната от член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник степен на яснота.

- 39 На второ място, Комисията оспорва възпроизвеждането, просто чрез препращане към подадената до нея жалба, на доводите, изложени в същата от жалбоподателя, който я представя като приложение към жалбата, предмет на разглеждане по настоящото дело.
- 40 Комисията оспорва освен това направеното от жалбоподателя препращане към кореспонденцията, представена като приложение 8 към жалбата в подкрепа на твърдението му, че приемането на стандарта е повлияно от тясно сътрудничество между Сетбугеау и председателя на СЕН/ТС 51. По силата на член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник това препращане било недопустимо, тъй като жалбоподателят не уточнявал нито пасажите, нито писмото, съдържащо доказателства за това.
- 41 На трето място, направеното от жалбоподателя във фазата на репликата оплакване, че стандартът нарушавал Директива 98/34, било недопустимо по силата на член 48, параграф 2 от Процедурния правилник.
- 42 Жалбоподателят не представя конкретни доводи по този въпрос нито в репликата си, нито в съдебното заседание.

2. Преценка на Общия съд

⁴³ В самото начало следва да се напомни, че съгласно член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник исковата молба или жалбата трябва да съдържа кратко изложение на изложените правни основания. Това посочване трябва да е достатъчно ясно и точно, за да позволи на ответника да подготви защитата си, а на Общия съд — да се произнесе по иска или жалбата, ако е необходимо, без да разполага с други данни. Поради това жалбата трябва изрично да посочва в какво се състоят правните ѝ основания, следователно абстрактното им излагане не отговаря на изискванията на Процедурния правилник (Решение на Общия съд от 12 януари 1995 г. по дело *Viho/Комисия*, T-102/92, Recueil, стр. II-17, точка 68). Аналогични изисквания има, когато се излага оплакване в подкрепа на правно основание (Решение от 14 май 1998 г. по дело *Mo och Domsjö/Commission*, T-352/94, Recueil, стр. II-1989, точка 333).

⁴⁴ В случая в жалбата се сочи достатъчно ясно, че предмет на настоящото производство е отмяната на обжалваното решение, с което Комисията е отхвърлила подадената до нея жалба, в която жалбоподателят прави оплакване срещу производителите на цимент, тип „Портланд“, срещу *Sembureau* и срещу *СЕН* във връзка с европейския пазар на цимент и предполагаемите нарушения на членове 81 ЕО и 82 ЕО. От писмените изложения на жалбоподателя се установява също, че за целта той се позовава на явни грешки в преценката на Комисията при разглеждането на оплакването от гледна точка на приложимостта на член 81, параграф 1 ЕО по отношение на стандарта. В това отношение жалбоподателят поддържа, че Комисията неправилно първо заключила, че процедурата по приемане на стандарта не е била контролирана от традиционните производители на цимент и че тази процедура е била недискриминационна, открита и прозрачна, второ, че стандартът *de facto* не е задължителен, и трето, че стандартът не трябва да се изследва от гледна точка на Директива 89/106, въпреки че Комисията трябвало да направи извода, че стандартът не отговарял на изискванията на посочената директива.

- 45 Следва да се приеме, че установените от Комисията формални недостатъци (вж. точка 38 по-горе) не са достатъчни, за да доведат до недопустимост на жалбата, след като развитите в нея доводи в подкрепа на оплакването относно наличието на явни грешки в преценката на Комисията при разглеждане на подадената до нея жалба относно приложимостта на член 81, параграф 1 ЕО спрямо стандарта, са достатъчно ясни, за да позволят на Общия съд да упражни правото си на съдебен контрол за законосъобразност на спорното решение и на Комисията да представи по ефективен за нея начин защитата си (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 16 октомври 1996 г. по дело Knijff/Сметна палата, T-378/94, Recueil FP стр. I-A-479 и II-1341, точки 18 и 19).
- 46 Жалбата обаче не съдържа никакво друго правно основание или оплакване, което да отговаря на изискванията на Процедурния правилник.
- 47 Първо, макар в жалбата да има оплакване, изведено от нарушение на членове 28 ЕО и 29 ЕО, следва да се отбележи, че в негова подкрепа не са развити никакви доводи и при това положение то следва да се приеме за недопустимо поради несъобразяване с изискванията на член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник (вж. точка 43 по-горе).
- 48 Второ, ако съдържанието на жалбата може да бъде обосновавано и допълвано по конкретни въпроси чрез препращане към извлечения от приложения към нея доказателства, общото препращане към други документи, дори и приложения към жалбата, не може да компенсира липсата на съществените елементи от правните доводи, които трябва да се съдържат в жалбата. Освен това не е задача на Общия съд да издирва и да установява в приложенията правните основания и доводите, за които би могъл да приеме, че са основание на жалбата, тъй като приложенията имат единствено доказателствена и документираща функция (вж. Решение на Общия съд по дело Honeywell/Комисия, T-209/01, Recueil, стр. II-5527, точка 57 и цитираната съдебна практика).

- 49 В настоящия случай жалбоподателят прави в жалбата си общо препращане към точки 49—67 от обжалваното решение, възпроизвеждащи оплаквания, изложени в жалбата му до Комисията, без да уточни конкретните пунктове от жалбата си, които иска да допълни чрез това препращане. Следва да се отбележи, че оплакванията на жалбоподателя, посочени в точки 64—67 от обжалваното решение, които се отнасят до картел и разпределяне на пазарите, не са възпроизведени в писмените изложения на жалбоподателя. Съобразно с посочената по-горе в точка 48 съдебна практика обаче такива оплаквания са недопустими, доколкото направеното в жалбата препращане не може да се свърже с развити в нея оплаквания или доводи.
- 50 Освен това, за да докаже, че процедурата по приемане на стандарта е била дискриминационна и не е била открита и прозрачна, жалбоподателят препраща към писмото си от 22 март 2004 г., с което отговаря на предварителните изводи на Комисията, както и към приложените към него документи, представени като приложение 8 към жалбата. Това препращане обаче посочва приложения документ само общо и следователно не дава възможност на Общия съд да определи оплакванията и доводите, на които жалбоподателят иска да се позове. Ето защо в съответствие с посочената по-горе в точка 48 съдебна практика такива оплаквания или доводи са недопустими.
- 51 Трето, що се отнася до оплакването, основано на несъвместимостта на стандарта с Директива 98/34, направено за първи път в репликата, без при това да произтича от правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството, нито да представлява допълване на изложено в жалбата основание, то следва да бъде отхвърлено като недопустимо въз основа на член 48, параграф 2 от Процедурния правилник.
- 52 От изложените по-горе доводи следва, че Общият съд е валидно сезиран само с описаните в точка 44 по-горе оплаквания относно твърдените явни грешки в преценката, допуснати от Комисията при разглеждане на подадената до нея жалба относно приложимостта на член 81, параграф 1 ЕО по отношение на стандарта.
- 53 Ето защо жалбата следва да се приеме за допустима в посочените предели.

Б — По съществуването на спора

1. Предварителни бележки относно обхвата на задълженията на Комисията при разглеждане на жалба за нарушение на член 81 ЕО

- 54 В самото начало на писмените си изложения страните посочват задълженията на Комисията при разглеждане на жалба за нарушение на член 81 ЕО. Те анализират освен това доказателствената тежест и необходимата в този контекст степен на доказване. Накрая те разискват относно пределите на контрола на Общия съд в хипотезата на жалба срещу решение за отхвърляне на подадена до Комисията жалба, както и за тежестта на доказване и изискваната в този контекст от страните степен на доказване.
- 55 Общият съд отбелязва, че в обжалваното решение след анализ, който се отнася конкретно до приложимостта на член 81, параграф 1 ЕО, Комисията стига до извода, че с оглед на доказателствата, представени от жалбоподателя в хода на административната процедура, по-специално в отговор на писмото от 29 януари 2004 г., което го уведомява за намерението на Комисията да отхвърли жалбата, „тъй като няма [...] достатъчно основания за продължаване на процедурата по жалбата, [тя] [я] отхвърля“. Този е контекстът, в който следва да се припомни какви са правата на лицето, подало жалба до Комисията и нейните задължения в случай на отхвърляне на жалба, съдържаща твърдения за нарушение на член 81 ЕО.
- 56 Лицето, подало жалба, има право да бъде уведомено и да представи възраженията си срещу мотивите за подготвяното от Комисията отхвърляне на жалбата му, преди тази институция да приеме решение в този смисъл. Действително Регламент № 17/98 и Регламент № 2842/98, заменени, считано от 1 май 2004 г., съответно с Регламент № 1/2003 и с Регламент (ЕО) № 773/2004 на Комисията от 7 април 2004 година относно водените от Комисията производства съгласно членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 123, стр. 18, Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 242), осигуряват процесуални права на лицата, сезирали Комисията с жалба на основание на член 3 от Регламент № 17

(понастоящем член 7 от Регламент № 1/2003). Сред тези права са предвидените в член 6 от Регламент № 2842/98 (понастоящем член 7 от Регламент № 773/2004), по смисъла на който, когато смята, че събраните от нея сведения не дават основание за предприемане на действия по жалбата, Комисията посочва на жалбоподателя мотивите за отхвърлянето ѝ и му определя срок, в който да представи евентуални писмени възражения (вж., що се отнася до Регламент № 2842/98, Решение на Общия съд от 27 септември 2006 г. по дело Haladjian Frères/Комисия, T-204/03, Recueil, стр. II-3779, точка 26).

57 Все пак нито Регламент № 17 и Регламент № 2842/98, нито Регламент № 1/2003 и Регламент № 773/2004 съдържат изрични разпоредби относно действията по същество, които следва да се предприемат по жалба и задълженията за евентуални разследвания на Комисията във връзка с проучване на същата. По този въпрос следва да се отбележи, че Комисията няма задължение да започне процедури за установяване на евентуални нарушения на общностното право и че правото да получат окончателно решение относно съществуването или липсата на твърдяното нарушение не е сред предвидените в посочените регламенти права на жалбоподателите (вж. относно Регламент № 17 и Регламент № 2842/98 Решение по дело Haladjian Frères/Комисия, точка 56 по-горе, точка 27 и цитираната съдебна практика).

58 Именно въз основа на тези принципи съдебната практика признава, че ако Комисията няма задължение да се произнесе по съществуването или липсата на нарушение, тя не може да бъде задължена да води разследване, тъй като то не би могло да има друг предмет освен издирването на доказателства във връзка със съществуването или липсата на нарушение, което тя не е длъжна да установи (вж. относно Регламент № 17 и Регламент № 2842/98 Решение по дело Haladjian Frères/Комисия, точка 56 по-горе, точка 28 и цитираната съдебна практика).

59 Въпреки че Комисията не е длъжна да води разследване, тя все пак е длъжна да провери внимателно фактическите и правните обстоятелства, доведени до знанието ѝ от жалбоподателя, за да прецени дали тези обстоятелства сочат за поведение, което може да наруши конкуренцията в общия пазар и да засегне търговията между държави членки (вж. относно Регламент № 17 Решение на

Общия съд от 18 септември 1992 г. по дело *Automes/Комисия*, T-24/90, Recueil, стр. II-2223, точка 79 и цитираната съдебна практика и Решение на Общия съд от 16 декември 1999 г. по дело *Micro Leader/Комисия*, T-198/98, Recueil, стр. II-3989, точка 27). Впрочем, тъй като единственото задължение на Комисията е да изследва доведените до знанието ѝ от жалбоподателя фактически и правни обстоятелства, обратно на това, което твърди жалбоподателят, тази институция не трябва да доказва, че е предприела действия по разследване.

- 60 Именно в светлината на всички тези съображения Общият съд следва да провери дали обжалваното решение съдържа подходящо изследване на фактическите и правните обстоятелства, представени за преценка от страна на Комисията в рамките на административната процедура. В това отношение е уместно да се припомни, че съдебният контрол на актовете на Комисията, предполагащи сложни икономически преценки, каквито са необходими при твърдения за нарушения на член 81 ЕО, се ограничава до проверка на спазването на процедурните правила и на изложените мотиви, както и до точното установяване на фактите, на липсата на явна грешка в преценката и на злоупотреба с власт (Решение по дело *Automes/Комисия*, точка 59 по-горе, точка 80 и Решение по дело *Micro Leader/Комисия*, точка 59 по-горе, точка 27, вж. Решение по дело *Haladjian Frères/ Комисия*, точка 56 по-горе, точка 30 и цитираната съдебна практика).

2. По първото и второто оплакване, изведени от явни грешки в преценката, съответно относно процедурата за приемане на стандарта и относно неговия незадължителен характер

- 61 Както беше изложено в точка 30 по-горе, в настоящия случай Комисията е разгледала жалбата, като е приложила Насоките, на които жалбоподателят се позовава в жалбата си. По-конкретно Комисията е разгледала стандарта в светлината на точки 162 и 163 от Насоките. Съгласно тези точки и както се припомня в точки 79 и 91 от обжалваното решение, стандартите, приети от признати съгласно Директива 98/34 органи за стандартизация в недискриминационна, открита и прозрачна процедура и чието спазване не е задължително,

по принцип не ограничават конкуренцията и не попадат в приложното поле на член 81, параграф 1 ЕО.

- 62 Следва да се припомни, че Комисията може да си наложи указания за упражняването на своите правомощия за преценка посредством актове като Насоките, доколкото посочените актове съдържат поясняващи норми относно насоката, която трябва да се следва от тази институция, и доколкото не се отклоняват от нормите на Договора (вж. Решение на Съда от 29 април 2004 г. по дело Гърция/Комисия, C-278/00, *Rescueil*, стр. I-3997, точка 98 и цитираната съдебна практика).
- 63 Жалбоподателят не оспорва, че Насоките имат за цел да изложат принципите, от които се ръководи Комисията, когато прави преценка съгласно член 81 ЕО на споразуменията за хоризонтално сътрудничество, и по-конкретно на споразуменията за стандартизация.
- 64 Впрочем Общият съд констатира, че жалбоподателят признава в жалбата си приложимостта на Насоките в настоящия случай и че не оспорва, че стандартът е приет от CEN, орган за стандартизация, признат съгласно Директива 98/34.
- 65 При това положение следва да се приеме, че тъй като жалбоподателят не представя доказателства от естество да поставят под въпрос изложените в точки 162 и 163 от Насоките критерии, Комисията с основание е могла да изследва, поспециално в светлината на точка 163, оплакванията на жалбоподателя, за да прецени дали, от една страна, процедурата по приемане на стандарта не е била недискриминационна, открита и прозрачна, и от друга страна, дали стандартът е бил задължителен.
- 66 Именно в светлината на тези съображения е уместно да се разгледа обжалваното решение, за да се прецени дали то е опорочено от явни грешки в преценката, поради това че Комисията заключава въз основа на доказателствата, с

които разполага, че стандартът отговаря на установените в точка 163 от Насоките критерии и при това положение не нарушава член 81, параграф 1 ЕО.

а) По процедурата по приемане на стандарта

Доводи на страните

- ⁶⁷ Жалбоподателят твърди, на първо място, че една процедура е недискриминационна, ако е представителна и независима спрямо установените интереси, в съответствие с общите насоки на CEN и на Европейския комитет по електротехническа стандартизация (Cenelec). В това отношение жалбоподателят се позовава на влиянието на Cembureau върху процедурата по приемане на стандарта и контролирането на тази процедура от Cembureau и от председателя на CEN/TC 51.
- ⁶⁸ Първо, стандартът бил създаден благодарение на тясното сътрудничество между Cembureau и CEN/TC 51, за да облагодетелства установените на пазара основни производители на цимент. Този анализ се потвърждавал от документите, приложени към писмото на жалбоподателя от 22 март 2004 г., с което отговаря на предварителните изводи на Комисията. Според жалбоподателя, макар да не оспорва, че Cembureau е повлияла върху процедурата, която всъщност била контролирана от Cembureau и от председателя на CEN/TC 51, Комисията въпреки това заключава в точка 102 от обжалваното решение, че дейността на Cembureau не излизала извън пределите на нормална лобистка дейност. В репликата си жалбоподателят изтъква освен това, че става въпрос за това да се прецени дали Cembureau е разполагала и използвала необходимите средства, за да „манипулира възлагането M/114“. В това отношение жалбоподателят се

основава на „гневът“, който бил изразен в писмото на Cembureau от 26 март 1996 г. до ГД „Предприятия и промишленост“ и недвусмисленото съдържание на това писмо. Впрочем в репликата си жалбоподателят цитира един пасаж от писмото от 24 юли 1997 г. на нидерландски производител на цимент до ГД „Предприятия и промишленост“, сочещо на каква основа се осъществява дейността на CEN/TC 51. Жалбоподателят се основава освен това и на документ, който бил представен през 1996 г. от Cembureau на ГД „Предприятия и промишленост“ и чийто предмет бил да се следи бъдещият стандарт да отразява „предварителен стандарт“ ENV 197-1 : 1992. Освен това било достатъчно Общият съд да изследва вътрешните насоки на CEN, за да потвърди дискриминационния характер на процедурата. Накрая в репликата жалбоподателят упреква Комисията за твърдението ѝ, че единственото представено от него доказателство било съдържанието на кореспонденцията му между 1996 г. и 1998 г. със службите на Комисията, CEN, Cembureau и един нидерландски производител на цимент.

69 Второ, жалбоподателят отбелязва, че председателят на CEN/TC 51 заемал висок ръководен пост в утвърден на пазара производител на цимент. При това положение съществувала опасност от конфликт на интереси и Комисията пропуснала да се увери в безпристрастността на този председател.

70 Трето, според жалбоподателя приемането на стандарта трябвало да бъде подложено на по-задълбочен контрол от страна на Комисията, тъй като процедурата по приемането била проведена от комитети, в които участват организации, действащи в защита на интересите на своите членове. В репликата си жалбоподателят изтъква освен това, че приемането на предварителното заключение на Комисията през януари 2004 г. очевидно представлявало опит преписката да се приключи преждевременно, преди същата институция да му изпрати документи през февруари 2004 г. Освен това списъкът с документите, проучени от Комисията за представянето на предварителното ѝ заключение, не съдържа изпратените на жалбоподателя през ноември 2003 г. документи, без на жалбоподателя да е обяснена причината, поради която тези документи не са били проучени от ГД „Конкуренция“.

- 71 Четвърто, стандартът бил дискриминационен, тъй като изключвал някои продукти и се основавал на състава на продуктите, а не на техните експлоатационни характеристики. Още през март 1996 г. Cembureau убедила Комисията, че стандартът можел да се прилага само за изпитани цименти и по този начин стандартът представлявал „творение [на] на Cembureau“.
- 72 На второ място, жалбоподателят поддържа, че процедурата по приемане на стандарта не може да се определи като прозрачна.
- 73 Първо, жалбоподателят оспорва точка 27 от обжалваното решение, според която прозрачността на работата на CEN била гарантирана чрез „огледални комитети“ и чрез допитване до обществеността, осъществени в рамките на изследване на общественото мнение, тъй като Комисията не се съобразявала с „тези, които не са членове на националните сдружения, членуващи в CEN“.
- 74 Второ, в репликата си жалбоподателят твърди, че има празноти в наличните доказателства и че той срещнал трудности при получаване от страна на Комисията на някои „исторически“ документи. В това отношение жалбоподателят се позовава на исканията, които изпратил до Комисията през 2003 г., за да получи достъп до документи на основание Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 76). Жалбоподателят сочи по-конкретно, че не е получил достъп до документи относно работата на CEN по стандарта, до документи, които си разменили CEN, Cembureau и Комисията, описани в приложението към предварителното заключение през януари 2004 г., или също до писмото от 27 март 1996 г. на нидерландски производител на цимент. Освен това, с изключение на едно-единствено писмо, всички налични документи били свързани с частта от процедурата относно подготовката на сведения, които трябвало да бъдат представени на CEN за изготвянето на възлаганията на CEN.

- 75 Трето, в репликата жалбоподателят изтъква, че принципът на прозрачност също бил нарушен, доколкото организации били представени като експерти от председателя на CEN/TC 51, без ясно да личи дали те принадлежат към официалната група експерти.
- 76 Четвърто, в репликата жалбоподателят отправя критика по повод съществуването на нерегламентирани групи ad hoc. Така група ad hoc от членове на CEN/TC 51 се събрала през юли 1997 г., без да са известни нито произходът, нито причините, от които нейното формиране се е ръководило, въпреки че тази група имала централна роля при подготовката на документа, довел до осъщественото от Комисията възлагане на CEN, и в основата на стандарта.
- 77 На трето място, що се отнася до открития характер на процедурата, в репликата жалбоподателят поддържа, че Комисията трябвало да докаже, че били спазени прилаганите от CEN процедури, даващи възможност на заинтересованите страни да вземат участие в тях. От една страна, Комисията трябвало именно да получи достъп до значимите документи относно работната програма на CEN във връзка с възлагане M/114 и подготовката на отговорите на техническите комитети на възлагане M/114. От друга страна, жалбоподателят не бил поканен да изложи доводите си пред CEN и нямало процедура, която да му е дала възможност да вземе участие в разискванията. В това отношение той изтъква, че през 1997 г. изпратил три писма до ГД „Предприятия и промишленост“ относно проекта за стандарт. Всъщност тези писма, които останали без отговор, представлявали неоспорими доказателства, че жалбоподателят бил изключен от процедурата на основен етап. Жалбоподателят подчертава по-конкретно един пасаж от писмото си от 7 май 1997 г.
- 78 Комисията оспорва изложените от жалбоподателя доводи.

Преценка на Общия съд

— По недискриминационния характер на процедурата

- 79 Жалбоподателят твърди, че процедурата по приемане на стандарта била дискриминационна, тъй като тя не била нито представителна, нито независима спрямо установените интереси. Според жалбоподателя процедурата по приемане на стандарта била опорочена поради влиянието на Cembureau, от една страна, и от ролята, която имал председателят на CEN/TC 51, който контролирал процедурата, от друга страна.
- 80 На първо място, според жалбоподателя благодарение на тясното сътрудничество между CEN/TC 51 и Cembureau, която се опитала да повлияе на CEN/TC 51 и го контролирала, стандартът бил създаден, така че да бъде от полза за съществуващите на пазара основни производители на цимент. Наред с препращането на Общия съд към приложение 8 към жалбата, споменато в точка 50 по-горе и на което било отговорено, жалбоподателят се основава по-конкретно и на писмото на Cembureau от 26 март 1996 г., съдържащието на което, определено от него като недвусмислено, потвърждавало, че Cembureau се опитала да повлияе на CEN/TC 51.
- 81 В това отношение от обжалваното решение се установява, че в точка 102 Комисията приема, че представените от жалбоподателя документи, по-специално писмото от 26 март 1996 г., не доказват, че дейността на Cembureau излизала извън пределите на нормалната дейност по лобиране, извършвана от всички сдружения, обединяващи предприятията от даден отрасъл, за да защитават и насърчават интересите на техните членове.
- 82 Макар жалбоподателят да оспорва този извод, трябва да се отбележи, че той не обяснява с какво тази постъпка на Cembureau през 1996 г. разкрива контрол на тази асоциация върху процедурата по приемане на стандарта и върху

CEN/TC 51. Както отбелязва Комисията в обжалваното решение, от писмото от 26 март 1996 г. се установява, че Сембуреау се е опитвала да защитава интереса на своите членове, като се е обърнала към структурите, които са могли да повлияят на изготвянето на стандарта, сред които в конкретния случай са службите на Комисията, които са изготвяли проекта за възлагане M/114. Следователно, като се основава на това писмо, жалбоподателят не доказва, че Комисията е допуснала явна грешка в преценката, като не е установила, че Сембуреау е повлияла на процедурата до такава степен, че да я контролира и да я опорочи. Уместно е впрочем да се отбележи, че през 1997 г. жалбоподателят е предал на Комисията бележките и резервите си по проекта за стандарт, обстоятелство, което тя признава в репликата си, в която тя цитира писмото му от 7 май 1997 г. до ГД „Предприятия и промишленост“.

83 В подкрепа на твърдението си, че следва да се определи дали Сембуреау е разполагала и използвала необходимите средства, за да манипулира възлагането M/114, жалбоподателят се основава освен това на писмото от 26 март 1996 г. Това оплакване обаче, изложено за първи път в репликата, без при това да почива върху правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството, нито да представлява доразвиване на изложено в жалбата правно основание, е недопустимо по силата на член 48, параграф 2 от Процедурния правилник. Във всеки случай жалбоподателят не сочи, че при разглеждане на жалбата му е представил на Комисията доказателства в тази насока.

84 Впрочем изтъкнатият в репликата довод на жалбоподателя, изведен от писмото на нидерландски производител на цимент от 24 юли 1997 г., който посочвал на каква основа се осъществява работата на CEN/TC 51, трябва да се отхвърли. Като се задоволява с цитирането на пасаж от това писмо, жалбоподателят не посочва с какво този цитат може да докаже явна грешка в преценката на Комисията относно твърдението за контрол на Сембуреау върху процедурата по приемане на стандарта.

85 Освен това, що се отнася до твърдението на жалбоподателя относно представянето през 1996 г. на ГД „Предприятия и промишленост“ от Сембуреау на документ, чийто предмет бил да се следи бъдещият стандарт да отразява „предварителен стандарт“ ENV 197-1 : 1992, което направило процедурата по

приемането на стандарта дискриминационна, следва и в този случай да се отбележи, че жалбоподателят не дава никакво обяснение, което да подкрепя доводите му. Той не се позовава на никакъв пасаж от споменатия документ, не прави никаква връзка между този документ и процедурата по приемане на стандарта и не посочва с какво посоченият документ показва, че Комисията е допуснала явна грешка в преценката.

- 86 Накрая, следва да се отхвърли и доводът на жалбоподателя, според който, за да може Общият съд да потвърди дискриминационния характер на процедурата по приемането на стандарта, било достатъчно да разгледа вътрешните насоки на CEN, приложени към репликата. Всъщност, тъй като жалбоподателят не сочи на кои пунктове от Насоките се позовава, това препращане към приложението към репликата не позволява на Общия съд да установи доводите, с които жалбоподателят смята да се обоснове. Ето защо в съответствие с цитираната в точка 48 по-горе съдебна практика такива доводи са недопустими.
- 87 При това положение, ако жалбоподателят в репликата си упреква Комисията за твърдението ѝ, че единственото представено от него доказателство било съдържанието на кореспонденцията му между 1996 г. и 1998 г. със службите на Комисията, CEN, Sembugeau и един нидерландски производител на цимент, следва все пак да се отбележи, че той не доказва, че Комисията не е прегледала относимите доказателства.
- 88 На второ място, жалбоподателят се ограничава до това да твърди, че Комисията пропуснала да се увери в безпристрастността на председателя на CEN/TC 51, без да сочи никакво конкретно доказателство, годно да обори тази констатация за безпристрастност. Впрочем, както с основание отбелязва Комисията в точка 101 от обжалваното решение, относно правилата, свързани с определянето на председателя на един технически комитет, което по никакъв начин не е оспорено от жалбоподателя, не е изненадващо, че служител в предприятие, производител на цимент, тип „Портланд“, е бил определен за председател на CEN/TC 51.
- 89 С оглед на изложеното по-горе е уместно да се заключи, че жалбоподателят не доказва, че обжалваното решение е опорочено от явна грешка в преценката, поради това че Комисията е приела в точки 95 и 102, че жалбоподателят не

е доказал наличието на съвместна акция на Cembureau и на председателя на CEN/TC 51, за да се гарантира, че стандартът отговаря на продуктите на производителите на цимент, тип „Портланд“, и изключва конкурентните продукти. Жалбоподателят не доказва и че преценката в точка 96 от обжалваното решение, в която е отхвърлено твърдението му, че Cembureau контролирала CEN/TC 51 чрез председателя на CEN/TC 51, е опорочена от явна грешка в преценката.

90 Този извод не се оспорва от доводите на жалбоподателя, че процедурата по приемане на стандарта трябвало да бъде подложена на по-задълбочен контрол от страна на Комисията, тъй като в случая процедурата била водена от комитети, в които участвали организации, действащи в интерес на своите членове.

91 В това отношение, на първо място, е уместно да се отбележи, че жалбоподателят признава, от една страна, че CEN е организация по стандартизация, призната по силата на Директива 98/34, чийто правилник за вътрешния ред определя правилата за функционирането ѝ, и от друга страна, че в съответствие с тези правила в състава на националните делегации, сформирани от всяка национална организация по стандартизация, могат да бъдат включени експерти от промишлеността, участващи в техническите комитети (точки 26, 74, 100 и 101 от обжалваното решение), като са предвидени гаранции окончателното решение относно проект за стандарт да бъде съобразено с общия интерес (точка 27 от обжалваното решение). Впрочем той не излага никакви конкретни доказателства, подкрепящи довода му и сочещи с какво положението в настоящия случай е особено от гледна точка на правилата за функционирането на CEN. Следва освен това да се припомни, че при разглеждането на жалбата съгласно посочената по-горе в точка 59 съдебна практика Комисията е имала единствено задължението да изследва внимателно представените от жалбоподателя фактически и правни елементи. Той обаче не представя никакъв фактически или правен елемент, чрез който да може да се докаже, че Комисията е пренебрегнала това задължение.

92 Второ, следва да се отхвърлят твърденията на жалбоподателя, според които, от една страна, Комисията се опитала да приключи преписката преждевременно, като му изпратила предварителното си заключение, преди да му изпрати

документи през февруари 2004 г., и от друга страна, изпратените на жалбоподателя през ноември 2003 г. документи не били включени в списъка с документи, разгледани от Комисията с оглед формиране на предварителното ѝ заключение. Всъщност е достатъчно да се отбележи, че настоящата жалба е срещу обжалваното решение, прието след като жалбоподателят могъл да представи възразенията си по предварителното заключение през март 2004 г.

- 93 Трето, следва да се отбележи, че доводът на жалбоподателя относно дискриминационния характер на стандарта, изразяващ се в това, че той изключвал някои продукти и се основавал на състава на продуктите, а не на техните експлоатационни характеристики, се отнася до твърдяното несъобразяване на стандарта с Директива 89/106 и при това положение не е относим от гледна точка на установяването на дискриминационния характер на процедурата по приемането на стандарта.

— По прозрачността на процедурата

- 94 Трябва да се отхвърли оплакването на жалбоподателя, според което обжалваното решение било опорочено от явна грешка в преценката, тъй като Комисията стигнала до извода, че процедурата по приемане на стандарта била прозрачна.
- 95 На първо място, жалбоподателят оспорва точка 27 от обжалваното решение, като изтъква, без да дава никакво обяснение в подкрепа на оплакването си, че Комисията не се съобразила с „тези, които не са членове на националните сдружения, членуващи в CEN“. Уместно е обаче да се припомни, че Комисията приема в посочената точка от обжалваното решение, че прозрачността на работата на CEN се гарантира чрез национални „огледални комитети“, ръководени от националните членове на CEN, както и чрез допитване до обществеността по време на фазата на публичното допитване. При това положение фактът, че

някой не е член на национално сдружение, членуващо в CEN, не е пречка за участие във фазата на консултациите.

- 96 Второ, жалбоподателят поддържа, че процедурата по приемане на стандарта не може да се определи като прозрачна, тъй като имало празноти в наличните доказателствата и доколкото той имал затруднения при получаване от Комисията на някои от документите относно процедурата по приемането на стандарта. Следва да се отбележи, че жалбоподателят прави тези оплаквания, насочени срещу точка 27 от обжалваното решение, за първи път в репликата, без обаче те да почиват върху правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството, нито да представляват доразвиване на изложено в жалбата правно основание. Следователно на основание член 48, параграф 2 от Процедурния правилник тези оплаквания са недопустими.
- 97 Във всеки случай доводите на жалбоподателя са неотносими. Както Общият съд припомня в точка 59 по-горе, единственото задължение на Комисията е било да разгледа обстоятелствата, изложени от жалбоподателя в жалбата. При това положение жалбоподателят е този, който трябва да докаже, че Комисията е допуснала явна грешка в преценката, като е приела, че обстоятелствата, които той е изложил, не доказвали, че процедурата по приемането на стандарта от CEN не била прозрачна. От една страна, жалбоподателят се позовава на това, че преди изготвянето на стандарта от CEN не са му предадени документи, свързани с изготвянето на проекта за възлагане от Комисията. От друга страна, това, че документи не са били предадени от Комисията, ако бъде установено, не означава липса на прозрачност на процедурата по приемане на стандарта от CEN.
- 98 Освен това, когато става въпрос за твърдяна липса на предаване от страна на Комисията на документите, разменени между тази институция, CEN и Sebureauc, които освен това били посочени в приложението към предварителното заключение на Комисията през януари 2004 г., жалбоподателят не установява кои са тези документи и не обяснява с какво това, че не са били предадени,

доказва липсата на прозрачност на процедурата по приемане на стандарта от CEN.

99 Трето, в репликата жалбоподателят поддържа, че принципът на прозрачност бил нарушен също, тъй като организации били представени като експерти от председателя на CEN/TC 51, без да стане ясно дали те принадлежали към официалната група експерти. В това отношение е уместно да се отбележи, че по силата на член 48, параграф 2 от Процедурния правилник това оплакване е недопустимо, тъй като жалбоподателят го прави за първи път в репликата, без при това то да почива върху фактически или правни обстоятелства, установени в хода на производството, нито да представлява доразвиване на изложено в жалбата правно основание. При всички положения то трябва да се отхвърли, тъй като жалбоподателят не обяснява с какво направеното от председателя на CEN/TC 51 искане до Комисията с оглед участието в организирана през 1986 г. среща на лица, определени като експерти в рамките на CEN, доказва явна грешка в преценката на Комисията.

100 Четвърто, жалбоподателят се позовава в жалбата си на липсата на прозрачност на процедурата по приемане на стандарта поради наличието на нерегламентирани групи ad hoc, по-конкретно на група ad hoc от членове на CEN/TC 51. Той поддържа, че тази група се събрала през юли 1997 г. и имала централна роля при подготовката на документа, в резултат от който било осъществено реализираното от Комисията възлагане на CEN M/114, което е в основата на стандарта. Това оплакване обаче е недопустимо по силата на член 48, параграф 2 от Процедурния правилник, тъй като жалбоподателят го прави за първи път в репликата, без при това то да почива върху фактически или правни обстоятелства, установени в хода на производството, нито да представлява доразвиване на изложено в жалбата правно основание. При всички положения то трябва да бъде отхвърлено, тъй като жалбоподателят не представя никакви обяснения в негова подкрепа. Наистина той не уточнява нито мотивите, поради които тази група имала централна роля, нито доказателствата в тази насока, които се съдържали в писмото от 24 юли 1997 г., при положение че трябва да се отбележи, че щом възлагане M/114 е от 28 май 1997 г. евентуална среща през юли 1997 г. не е могла да се отнася до неговото изготвяне. Жалбоподателят сочи, че не знае дали председателят на CEN/TC 51 е присъствал на срещата на тази група ad hoc, без да може да се разбере какви са изводите, които той прави с въпроса, който си

задава. Накрая жалбоподателят не обяснява връзката между тези обстоятелства и твърдяната липса на прозрачност от естество да опорочи процедурата по приемане на стандарта от СЕН.

— По открития характер на процедурата

101 Изложеното в репликата оплакване на жалбоподателя, според което Комисията трябва да докаже, че процедурите, гарантиращи открития характер на процедурата по приемането на стандарта, са били действително спазени, трябва да се отхвърли.

102 Що се отнася, от една страна, до довода, според който Комисията трябвало поспециално да получи достъп до относимите документи, свързани с работната програма на СЕН и с подготовката на отговорите на техническите комитети на възлагане М/114, жалбоподателят е този, който съгласно припомнената по-горе в точка 59 съдебна практика, трябва да докаже, че Комисията не е изследвала внимателно документите, които той ѝ е представил. Този довод освен това не е подкрепен с доказателства, тъй като жалбоподателят не посочва с какво тези документи, които не са идентифицирани, доказвали, че процедурата по приемане на стандарта не е била открита.

103 От друга страна, оплакването, че жалбоподателят не бил поканен да изложи доводите си пред СЕН и никаква процедура не му е дала възможност да участва в разискванията, е недопустимо по силата на член 48, параграф 2 от Процедурния правилник, тъй като жалбоподателят го прави за първи път в репликата, без при това то да почива върху фактически или правни обстоятелства, установени в хода на производството, нито да представлява доразвиване на изложено в жалбата правно основание. Във всеки случай жалбоподателят не обяснява с какво липсата на отговор от страна на Комисията на неговите три писма от май и юни 1997 г., ако бъде установена, както и пасажът от писмото му от 7 май

1997 г., който той цитира, представляват доказателства, сочещи, че процедурата не е била открита, и доказващи, че жалбоподателят не е могъл да представи възраженията си на СЕН.

- ¹⁰⁴ С оглед на изложеното по-горе следва да се направи изводът, че жалбоподателят не доказва, че обжалваното решение е опорочено от явна грешка в преценката, изразяваща се в становището на Комисията, че процедурата по приемане на стандарта е била открита, недискриминационна и прозрачна. Ето защо първото оплакване трябва да се отхвърли.

б) По твърдението за задължителния характер на стандарта

Доводи на страните

- ¹⁰⁵ На първо място, жалбоподателят приема, че стандартът не е правно задължителен. Това обаче било без значение при определяне дали стандартът ограничава неоснователно конкуренцията и достъпа до пазара, независимо от точка 163 от Насоките. Истинският проблем бил в начина, по който стандартът се приема на пазара и в неговия *de facto* задължителен характер, тъй като стандарт, спазван дотолкова, че да стане в голяма степен господстващ на пазара, ставал пречка за достъпа до пазара, каквито и да са другите възможни начини за достъп до този пазар. За да оцени задължителния характер на стандарта, Комисията трябвало да изследва съответния „микрокосмос“. Според жалбоподателя обаче Комисията не опитала да направи каквато и да е значима преценка на въздействието

на стандарта и в обжалваното решение изследването на въздействието на стандарта се ограничавало с изследването на неговия задължителен характер.

106 Първо, продуктите, отговарящи на стандарта, господствали на пазара на съответния продукт, стандартът господствал на пазара и структурният състав на пазара на продукта бил такъв, че пазарът се основавал на стандарта. По този начин спазването на стандарта представлявало предварително условие за продажбата на цимент в значителни количества. Обратно на съдържащото се в точка 89 от обжалваното решение твърдение, фактът, че циментът, тип „Портланд“, преобладавал в Европа, не би могъл да бъде просто отражение на предпочитанията на потребителите.

107 Второ, Комисията пренебрегнала отражението на стандарта върху приложимите норми за обществените поръчки (точка 88 от обжалваното решение). Наистина стоките на производител, дори носещи маркировката „СЕ“ след процедурата за европейското техническо одобрение, които не отговарят на стандарта, можело да се окажат изключени от обществените поръчки само поради това че не отговарят на стандарта. Жалбоподателят се позовава също и на съществуването на национални разпоредби и в това отношение се основава на правилата за възлагане на обществени поръчки, прилагани от органа за шведските магистрали, които представлявали отражение на стандарта, и на публикувано в Обединеното кралство ръководство относно подбора на цименти, произтичащ от общия европейски стандарт за бетона EN 206-1 : 2000. По този начин, независимо от член 6, параграф 1 от Директива 89/106, различни „системи за контрол на строителството“ имали значение за изследване от гледна точка на член 81 ЕО. В изготвен през 2000 г. от ГД „Предприятия и промишленост“ доклад посочените системи били изследвани в пет страни, за да се определи къде и как на практика действат препятствия. Тези препятствия били изложени, поне частично, вероятно през март 1996 г. от Сембureau в известията ѝ до Комисията. Установените недостатъци продължавали да съществуват, като се изключи, че национални стандарти били заменени с един комплексен стандарт. Поради това стандартът бил господстващ на пазара, а с оглед на ефекта си de facto бил задължителен.

- 108 На второ място, жалбоподателят изтъква, че съществуването на други алтернативни процедури за получаване на маркировката „СЕ“ по силата на разпоредбите на Директива 89/106 не поставя под съмнение тази констатация.
- 109 Първо, жалбоподателят поддържа, че истинският въпрос не е неговата правна възможност да пусне стоки на пазара. Всъщност, дори ако няма никакво съмнение, че европейското техническо одобрение позволява да се получи маркировка „СЕ“ и ако всички продукти, носещи маркировката „СЕ“, имат еднакво право да бъдат пуснати на пазара, всички тези продукти нямат непременно еднакъв статут въпреки член 6 от Директива 89/106. Следователно, като се основава в точки 83—85 от обжалваното решение на европейското техническо одобрение, за да направи извода, че стандартът не е задължителен, Комисията прави явна грешка в преценката. Освен това жалбоподателят оспорва доказателствената стойност на твърдението на Комисията, че били издадени стотици европейски технически одобрения.
- 110 Второ, процедурата по получаване на европейско техническо одобрение отне-мала много време, била бавна, скъпа и с несигурен резултат, като в резултат от това този път за достъп до пазара не бил рентабилен. В това отношение жалбоподателят се основава на приложен към репликата документ за допитване относно изменение на Директива 89/106. Освен това било общоприето, че европейското техническо одобрение е по-скоро допълнителен механизъм, а не главният начин за получаване на маркировка „СЕ“ по силата на член 8 от Директива 89/106. Поради това Комисията допуснала грешка, като не изследвала рентабилността на другите, различни от стандарта, начини за получаване на маркировка „СЕ“.
- 111 Трето, в репликата си жалбоподателят поддържа, че няма гаранция, че продуктите му ще получат европейско техническо одобрение, дори ако отговарят на основните изисквания на Директива 89/106. Наистина не съществувало никакво ръководство за циментовите продукти и при това положение европейско техническо одобрение могло да бъде утвърдено само при съгласие на всички заинтересовани организации за европейско одобрение и на Комисията.

Освен това за получаване на маркировка „СЕ“ трябвало продуктът да получи удостоверение за съответствие. Системата за удостоверяване на съответствието на неотговарящи на стандарта продукти обаче не била уточнена от Комисията. Жалбоподателят все пак посочва, че не оспорва наличието на възможност продуктите му да получат европейско техническо одобрение.

112 Комисията оспорва изложените от жалбоподателя доводи.

Преценка на Общия съд

113 В началото следва да се отбележи, че страните не спорят, че *de jure* стандартът няма задължителен характер.

— По изследването на последиците от стандарта и от неговия *de facto* задължителен характер

114 Жалбоподателят оспорва обжалваното решение, като поддържа, че Комисията не е изследвала последиците от стандарта, който поради начина, по който се приема на пазара, *de facto* станал задължителен и така се превърнал в пречка за достъпа до пазара. Макар жалбоподателят да упреква Комисията за това, че не е изследвала последиците от стандарта, трябва да се отбележи, че той повтаря основната част от изложените в жалбата му доводи относно твърдението му за *de facto* задължителния характер на стандарта и само оспорва дадените в точки 87—89 от обжалваното решение отговори. Освен това следва да се приеме,

че жалбоподателят не посочва никакво ново значимо обстоятелство, за да оспори логическите доводи и изводите на Комисията.

- 115 Жалбоподателят първо оспорва даденото в точка 89 от обжалваното решение обяснение, според което фактът, че циментът, тип „Портланд“, е най-продаваният цимент в Европа, просто отразява предпочитанията на купувачите на цимент.
- 116 Комисията обаче правилно посочва, че жалбоподателят не сочи никакво доказателство, за да докаже, че положението на пазара се е променило в резултат от приемането на стандарта.
- 117 Впрочем жалбоподателят се задоволява с това да повтори изложения в жалбата му довод, изведен от факта, че по-голямата част от наличните на пазара видове цимент отговаряли на стандарта, за да докаже, че *de facto* стандартът бил задължителен. В това отношение е уместно да се отбележи, от една страна, че жалбоподателят не обяснява как е възможно от факта, че продукти, отговарящи на стандарта, представляват много голяма част от продаваните в Европа видове цимент, да се направи извод, че стандартът господствал на пазара, който самият се основавал на стандарта. От друга страна, жалбоподателят не представя никакво доказателство, което да подкрепи твърдението му относно структурата на съответния пазар на продукта.
- 118 Поради това следва да се отбележи, че жалбоподателят не доказва, че точка 89 от обжалваното решение е опорочена от явна грешка в преценката.
- 119 Второ, жалбоподателят критикува изводите на Комисията в точка 88 от обжалваното решение, че ако правила относно обществените поръчки изключват някои циментови продукти, носещи маркировка „СЕ“, те могат да бъдат преценявани по-скоро от гледна точка на Директива 89/106, а не от гледна точка на правилата на конкуренцията.

120 Макар жалбоподателят да повтаря изложения в жалбата му до Комисията довод, че продукт, дори ако носи маркировка „СЕ“ след процедурата за европейско техническо одобрение, може да бъде изключен от обществени поръчки с единствения мотив, че не отговаря на стандарта, следва все пак да се отбележи, че той не уточнява кое в обяснението на Комисията е неправилно и защо твърдяното изключване от пазара на продукт при такива обстоятелства не попадало в приложното поле на член 6 от Директива 89/106. В това отношение следва да се припомни, че споменатият член 6 от Директива 89/106 във връзка с член 4, параграф 2 от посочената директива, предвижда, че държавите членки трябва да разрешат пускането на пазара на продукти, носещи маркировка „СЕ“, между които и тези, получили европейско техническо одобрение. Жалбоподателят все пак признава, че член 6 от Директива 89/106 не допуска държавите членки да създават пречки за свободното движение на продуктите, отговарящи на разпоредбите на Директивата.

121 При това положение следва да се приеме, че жалбоподателят не доказва, че точка 88 от обжалваното решение е опорочена от явна грешка в преценката.

122 Този извод не се оспорва от довода на жалбоподателя, че националните разпоредби изключват продукти като този на жалбоподателя, като използват спецификации като съдържащите се в стандарта. В това отношение представените от жалбоподателя доказателства не са достатъчни, за да обосноват неговия довод. Той всъщност се основава на разпоредбите, които според твърдението му били прилагани от шведския орган за магистралите, без да посочва естеството на тези норми, нито да уточнява разпоредбите, подкрепящи неговия довод. Той се позовава освен това на ръководство за подбор на бетони, публикувано от търговско сдружение в Обединеното кралство, а не от орган на публична власт, без да обяснява по какъв начин съществуването и съдържанието на това ръководство показват, че *de facto* стандартът е задължителен. Във всеки случай този довод на жалбоподателя е неотносим. Дори ако национални разпоредби изключват продукти като този на жалбоподателя чрез използване на спецификации като съдържащите се в стандарта, последният не е задължителен поради факта на приемането му от CEN. Както беше отбелязано по-горе в точка 120, фактът, че държавите членки не прилагат установените с Директива 89/106 правила, би могъл да попада в приложното поле на разпоредбите на посочената

директива, без това да означава, че стандартът попада в приложното поле на член 81, параграф 1 ЕО.

- 123 Освен посочените в точка 122 по-горе правила жалбоподателят не дава никакъв точен пример за национални разпоредби относно стандарта. Що се отнася до доклада, изготвен през 2000 г. от ГД „Предприятия и промишленост“, следва да се отбележи, че жалбоподателят представя само откъс от две страници от документ, за който няма данни как е озаглавен, нито кой е адресатът му, нито датата, на която е изготвен и който не се отнася до стандарта. Впрочем жалбоподателят поддържа, че установените в този доклад „бариири“ били представени най-малкото частично и вероятно през март 1996 г. в документ, адресиран от Сombureau до Комисията. Жалбоподателят обаче не обяснява защо този документ е от значение за доказване на задължителния de facto характер на стандарта.

— По съществуването на други начини за достъп до пазара

- 124 Жалбоподателят оспорва изводът на Комисията, че стандартът няма задължителен характер, тъй като съществували други начини за достъп до пазара, по-конкретно процедурата за европейско техническо одобрение. Той не доказва обаче, че точки 83—86 от обжалваното решение са опорочени от допуснатата от страна на Комисията явна грешка в преценката.
- 125 Следва да се отбележи първо, че жалбоподателят не оспорва точка 82 от обжалваното решение, според която освен съобразяването със стандарта съществуват други механизми за получаване на маркировка „СЕ“ и за достъп до пазара, като европейското техническо одобрение на основание на Директива 89/106.

- 126 Жалбоподателят обаче твърди, че ако всички продукти, носещи маркировка „СЕ“, имат едно и също право да бъдат пуснати на пазара на Общността, всички тези продукти нямат непременно еднакъв статут. Жалбоподателят обаче не обяснява какви са различията в статута на различните категории продукти, носещи маркировка „СЕ“. При това положение следва да се отхвърли това оплакване като недопустимо в съответствие с припомнената в точка 43 по-горе съдебна практика. Ако този довод трябва да се разглежда като свързан с твърдението, че стандартът господства на пазара, то вече беше отхвърлено по-горе в точки 117 и 118.
- 127 Жалбоподателят освен това няма основание да поддържа, че Комисията неправилно е пропуснала да определи дали процедурата за европейско техническо одобрение представлява друг рентабилен начин за достъп до пазара. Следва да се отбележи, че в точка 86 от обжалваното решение Комисията отговаря на този довод, като приема, че процедурата за европейско техническо одобрение действа по подходящ начин и при това положение представлява практичен и ефикасен начин за достъп до европейските пазари и че жалбоподателят не е представил никакви уточнения или примери относно твърдението му за наличие на затруднения. Впрочем доводът на жалбоподателя, че процедурата не е рентабилна, не е достатъчно обоснован, за да оспори този извод. Жалбоподателят се основава на документ за допитване във връзка с изменение на Директива 89/106. Този документ обаче, който освен това е представен във фазата на репликата, е общ въпросник, който приканва за коментари от страна на третите заинтересувани лица. Ето защо той не доказва нерентабилния характер на процедурата за европейско техническо одобрение, още по-малко конкретно в областта на цимента.
- 128 На последно място, в репликата си жалбоподателят поддържа, че процедурата за европейското техническо одобрение създава трудности, по-конкретно поради липсата на ръководство и на система за удостоверяване на съответствието. При положение че жалбоподателят иска да оспори самото съществуване на тази процедура за циментовите продукти, това оплакване трябва да се отхвърли като недопустимо въз основа на член 48, параграф 2 от Процедурния правилник, тъй като то е направено за първи път в репликата, без при това да почива върху правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството, нито да представлява доразвиване на изложено в жалбата правно основание. Ако жалбоподателят смята да поддържа, че процедурата за европейско техническо одобрение е тежка, логическата му обосновка не е достатъчно подкрепена с доказателства, за да може да докаже, че този друг път за достъп до

пазара не може да бъде използван. При всяко положение следва да се приеме, че в репликата си жалбоподателят сочи, че неговите продукти биха могли да получат европейско техническо одобрение.

- 129 С оглед на изложеното по-горе следва да се приеме, че Комисията е изследвала представените от жалбоподателя доказателствата в подкрепа на твърдението му, че de facto стандартът бил задължителен. Следователно, като упреква Комисията, че не е изследвала твърдените последици на стандарта, жалбоподателят пренебрегва този анализ. Следва да се приеме освен това, че жалбоподателят не доказва, че точки 80—90 от обжалваното решение са опорочени от явна грешка в преценката, доколкото Комисията заключава, че стандартът няма задължителен характер.
- 130 Следователно второто оплакване трябва да се отхвърли.

3. По третото оплакване, изведено от липсата на изследване на стандарта от гледна точка на Директива 89/106 и от твърдяното несъответствие на стандарта с посочената директива

а) Доводи на страните

- 131 Жалбоподателят поддържа на първо място, че изследване на стандарта от гледна точка на член 81 ЕО предполага изследване освен в светлината на Насоките и на неговото съответствие на Директива 89/106. Ако стандартът не отговаря на изискванията на тази директива, това действително би могло да означава, че той не отговаря и на „основните правни принципи“ на Договора за ЕО. Несъобразени с изискванията на Директива 89/106 стандарти биха могли да имат отрицателно въздействие върху пазара, независимо от другите процедури за получаване на маркировка „СЕ“. Такъв анализ бил в още по-голяма степен необходим, когато както в настоящия случай стандартът е в полза на главните производители на съответния пазар на продукта, във вреда на иновациите

предприятия. Общият съд трябвало да прецени валидността на стандарта от гледна точка на „основните правни принципи“ на Договора за ЕО и на Директива 89/106, за да прецени дали липсата на такава преценка от страна на Комисията представлява явна грешка в преценката. Подходът на жалбоподателят не бил в противоречие с Решение на Общия съд от 26 януари 2005 г. по дело Piau/Комисия (T-193/02, Recueil, стр. II-209, точки 78 и 79).

- 132 На второ място, стандартът не отговарял на Директива 89/106, което било признато от ГД „Предприятия и промишленост“, тъй като той трябвало да бъде „стандарт за експлоатационни характеристики“ в съответствие с член 7, параграф 2 от посочената директива. Стандартът обаче бил едновременно „стандарт за състав“ и „стандарт за експлоатационни характеристики“ и Комисията трябвало да установи, че в конкретния случай могъл да бъде приет само „стандарт за състав“.
- 133 На трето място, жалбоподателят поддържа, че Комисията не оспорва, че неговите продукти могат да отговорят на изискванията на стандарта относно експлоатационните характеристики. При това положение, ако неговите продукти отговарят на основните изисквания на Директива 89/106, те не могат да се изключат от стандарта поради причини, различни от тези, отразяващи основни изисквания.
- 134 Комисията поддържа, че по силата на предвидените в Регламент № 17, заменен с Регламент № 1/2003, процедури тя може да разглежда само жалби относно нарушения на членове 81 ЕО и 82 ЕО. Тъй като не всяко нарушение на общностното право представлява непременно нарушение на член 81 ЕО, правомощията, които има Комисията в областта на правото на конкуренцията, не биха могли да се използват за изследване на всяко нарушение на търговията. Освен това при разглеждане на жалба за отмяна Общият съд се ограничавал до изследване на валидността на обжалвания акт. Общият съд не могъл да преценява валидността на стандарта от гледна точка на Директива 89/106, тъй като съдебният контрол по необходимост бил ограничен до нормите на конкуренцията. При всяко положение доводите на жалбоподателя относно несъответствието с Директива 89/106 били неотнормирани.

б) Преценка на Общия съд

- 135 Жалбоподателят поддържа, че анализ на стандарта от гледна точка на член 81 ЕО предполага изследване на съответствието му на Директива 89/106, че Комисията трябвало да направи такова изследване и че Общият съд трябва да прецени валидността на стандарта от гледна точка на „основните правни принципи“ на Договора за ЕО и на Директива 89/106.
- 136 В това отношение следва да се припомни, че настоящата жалба се отнася до контрола за законосъобразност на обжалваното решение, а не на стандарта. Ето защо оплакването на жалбоподателя, с което по същество цели да получи преценка от страна на Общия съд на валидността на стандарта от гледна точка на „основните правни принципи“ в Договора за ЕО и в Директива 89/106, трябва да се отхвърли като неотнормено.
- 137 Следва освен това да се отбележи, че обжалваното решение е прието от Комисията след процедура, проведена въз основа на подадена на основание на Регламент № 17 жалба. От това следва, че съдебният контрол на това решение задължително трябва да се ограничи до нормите на конкуренцията, съдържащи се в членове 81 ЕО и 82 ЕО, и следователно не би могъл да се разпростре върху спазването на другите разпоредби от Договора за ЕО или от Директива 89/106 (вж. в този смисъл Определение на Съда от 23 февруари 2006 г. по дело Piau/Комисия, С-171/05 Р, непубликувано в Recueil, точка 58 и Решение на Съда от 18 юли 2006 г. по дело Meca-Medina и Majcen/Комисия, С-519/04 Р, Recueil, стр. I-6991, точка 58).
- 138 От всички изложени по-горе съображения следва, че третото оплакване трябва да се отхвърли и поради това жалбата трябва да се отхвърли в нейната цялост.

По съдебните разноси

- 139 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноси, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноси на Комисията в съответствие с нейните искания.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (пети състав)

реши:

- 1) **Отхвърля жалбата.**
- 2) **EMC Development AB понася направените от него съдебни разноси, както и съдебните разноси, направени от Европейската комисия.**

Vilaras

Prek

Ciucă

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 12 май 2010 година.

Подписи

II - 1678

Съдържание

Правна уредба	II - 1635
А — Директива 89/106/ЕИО	II - 1635
Б — Насоки относно приложимостта на член 81 от Договора за ЕО по отношение на споразуменията за хоризонтално сътрудничество	II - 1637
Обстоятелства, предхождащи спора	II - 1639
А — Участници на пазара на цимент	II - 1639
Б — Европейски стандарт за цимент EN 197-1	II - 1640
В — Продукти	II - 1640
Г — Административна процедура	II - 1641
Д — Оплаквания на жалбоподателя	II - 1643
Обжалваното решение	II - 1644
Производство и искания на страните	II - 1645
От правна страна	II - 1646
А — По допустимостта	II - 1646
1. Доводи на страните	II - 1646
2. Преценка на Общия съд	II - 1648
Б — По съществуването на спора	II - 1651
1. Предварителни бележки относно обхвата на задълженията на Комисията при разглеждане на жалба за нарушение на член 81 ЕО	II - 1651
2. По първото и второто оплакване, изведени от явни грешки в преценката, съответно относно процедурата за приемане на стандарта и относно неговия незадължителен характер	II - 1653
а) По процедурата по приемане на стандарта	II - 1655
Доводи на страните	II - 1655
Преценка на Общия съд	II - 1659
	II - 1679

— По недискриминационния характер на процедурата	II - 1659
— По прозрачността на процедурата	II - 1663
— По открития характер на процедурата.....	II - 1666
б) По твърдението за задължителния характер на стандарта.....	II - 1667
Доводи на страните.....	II - 1667
Преценка на Общия съд	II - 1670
— По изследването на последиците от стандарта и от неговия <i>de facto</i> задължителен характер.....	II - 1670
— По съществуването на други начини за достъп до пазара	II - 1673
3. По третото оплакване, изведено от липсата на изследване на стандарта от гледна точка на Директива 89/106 и от твърдяното несъответствие на стандарта с посочената директива.....	II - 1675
а) Доводи на страните.....	II - 1675
б) Преценка на Общия съд	II - 1677
По съдебните разноски.....	II - 1678